

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de juny del 2016.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 06-05-2014, el Sr. R.L.B. va presentar demanda laboral contra la societat X., SA, per tal que es condemnés a la demandada a satisfer-li la suma bruta total de 33.412,50.-euros en concepte d'acomiadament fet de forma indeguda, l'import brut de 1.682,81.-euros en concepte d'havers laborals impagats, restant-se l'import de 1.146,12.-euros, al pagament dels interessos legals corresponents, a declarar i cotitzar prop de la CASS, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal de la societat X., SA, es va oposar a la demanda, sol·licitant la seva íntegra desestimació, i subsidiàriament, que no podria pretendre a la indemnització de l'article 98 sinó la de l'article 91 a), i més subsidiàriament no li correspondria una indemnització de 33.412,50.-euros sinó de 32.665,05.-euros .

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 08-01-2016, decidint "**Primer.**- Que estimant la demanda interposada per la representació processal del Sr R.L.B. contra la societat X. S.A. he de condemnar i condemno a aquesta darrera a pagar-li les quantitats de 33.407,43.- euros en concepte d'indemnització corresponent al comiat efectuat de forma encoberta, 494,92.- euros bruts en concepte de vacances, 1.187,81.- euros bruts en concepte de salari del mes de març del 2014, havent-se de descomptar d'aquestes quantitats la suma de 1.146,12.- euros dipositada en concepte de quitança, juntament amb els interessos legals devengats des del dia de contesta a la demanda, a saber el dia 1 de juliol del 2014. Ensenms, s'escau condemnar a la societat X. S.A. a declarar i cotitzar a la Caixa Andorrana de Seguretat Social i a favor del Sr. R.L.B. les sumes que han estat objecte de condemna, imposant les costes ocasionades arran de la tramitació del present litigi a la part defenent, incloses aquelles derivades de la intervenció d'advocat i de procurador, a acreditar en període d'execució de sentència.".

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la societat X., SA, demanant la seva revocació, dictant-se una nova fent lloc a les seves pretensions inicials, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies.

La representació processal del Sr. R.L.B. demana la confirmació de la Sentència amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant.

V.- Per Aute d'aquesta Sala de data 26-05-2016, es va decidir no donar lloc a les pretensions probatòries adduïdes per la representació processal de la societat X., SA, mitjançant el seu escrit de greuges consistent en que es practiqui en aquesta alçada la prova V.-Documental per tal de requerir a la Dra.

E.S. i al Dr. A.T.T. per tal que, cadascun dels mateixos, aportin als presents autes la totalitat de l'historial mèdic del Sr. R.L.B.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els arguments de la part recurrent són en essència que: 1) la pràctica de la prova V.-DOCUMENTAL hauria permès determinar la impossibilitat de conduir del Sr. R.L.B.; 2) contràriament al que afirma la sentència d'instància sí que ha quedat acreditat que el Sr. R.L.B. es troba en la situació d'incapacitat total permanent per dur a terme la tasca contractada prevista per l'article 89 del Codi de relacions laborals ; 3) aquesta incapacitat s'estén a la classe de treball i a la categoria professional del Sr. R.L.B. qui no pot exercitar cap funció per l'empresa puix aquesta es dedica al transport de passatgers per carretera i que l'empleat no pot conduir cap tipus de vehicle ; 4) no se'l podia reubicar perquè les altres tasques de l'empresa corresponen a places ja cobertes o les fan els propis conductors i 5) ha quedat provat que els salaris i vacances reclamats ja han quedat satisfets directament (i no dipositats), i no s'entén perquè la resolució la condemna a pagar 494,92,-euros en concepte de vacances.

Ha quedat acreditat en les actuacions que el Sr. R.L.B. treballava des del 13-01-2003 com a conductor d'autobusos per la societat X., SA, encara que fou només en data 21-07-2010 que les parts van formalitzar un contracte de treball.

L'assalariat va presentar diverses baixes laborals per diverses patologies i l'última va començar al mes de gener del 2014. En data 12-03-2014, es va establir per la doctora Salvadó Salazar un certificat final en relació a la baixa mèdica iniciada el 07-01-2014 i decidint de l'alta per al dia 14-03-2014. En aquest certificat la metgessa precisa que del seu punt de vista el Sr. R.L.B. no és apte per a conduir un autobús.

Paral·lelament, la Sra. E.S., en virtut de l'examen que va practicar el 20-03-2014 en qualitat d'especialista en medicina del treball de E., va emetre un certificat d'aptitud indicant *"no apte de forma definitiva i permanent pel lloc de treball de conductor"*.

La relació laboral es va extingir el 26-03-2014 com a conseqüència de la carta que l'empresa va remetre a l'assalariat i que indica : *"Per la present, en aplicació d'allí previst a l'article 89 c) de la Llei 35/2.008 de 18 de desembre de 2008, del Codi de Relacions laborals, li comuniquem que el contracte de treball atorgat entre vostè i X., SA en el seu dia resta extingit, per trobar-nos davant del cas previst en l'apartat c) del referit precepte legal.*

La empresa X., SA. ha rebut de part de la Dra. E.S. (metgessa tractant seva com de E.) un certificat d'aptitud pel qual se'ns comunica que vostè no es apte de forma definitiva i permanent pel lloc de treball de conductor, feina per la qual fou contractat.

L'article 89, apartat c) estableix de forma literal que El contracte s'extingeix en els casos següents: c) (..) incapacitat total permanent de la persona treballadora per dur a terme la tasca contractada.

Així mateix, li fem saber que, previ a comunicar-li la extinció del referit contracte laboral, la empresa X., SA ha intentat cercar una reubicació per vostè, ço que ha resultat impossible compte tingut que al no poder conduir no pot efectuar ni feines de xofer, ni de cap de flota ni de tràfic; i les tasques restants de les que disposa X., SA com la de Booking (reserves, atenció telefònica, informàtica, idiomes) les places per dit lloc resten cobertes així com la de neteja de autobusos (efectuant-la el propi xofer) i de neteja en general disposant ja de una persona que efectua dites tasques.

Lamentant-ho profundament, tal i com se li ha informat a l'encapçalament de la present, el contracte de treball atorgat entre vostè i X., SA en el seu dia resta extingit a partir de la recepció de la present, per trobar-nos, com ja ha estat dit anteriorment, davant del cas previst en l'apartat c) de l'article 89 de la Llei 35/2.008 de 18 de desembre de 2008, del Codi de Relacions laborals."

El tribunal ha considerat que l'actuació de l'empresa constituïa un acomiadament il·legal donant dret a la indemnització de l'article 98 del Codi de relacions laborals pel fet d'haver aplicat erròniament l'article 89 c).

II.- Com bé va ser plantejada pel tribunal, la problemàtica del cas era de determinar si s'havia d'aplicar l'article 89 c) o l'article 91.1.

D'antuvi, cal recordar que en virtut del principi *in dubio pro operario*, aplicable en el nostre dret laboral segons indica l'article 4, en cas de dubte, la interpretació i l'aplicació de les normes jurídiques s'han de fer en el sentit més favorable a l'assalariat.

El primer d'aquests articles, és relatiu a l'extinció del contracte i disposa que el contracte s'extingeix en una sèrie de casos (expiració del termini o acabament de l'obra; acord mutu de les parts; mort o incapacitat total permanent de la persona treballadora, mort, incapacitat o jubilació de l'empresari persona física sempre que comporti el tancament de l'empresa o de l'obra; privació de llibertat del treballador; fallida; cas fortuït, força major o causa legal que impossibiliti la continuïtat del negoci i que provoqui el tancament de l'empresa) entre els quals la incapacitat total permanent de la persona treballadora per dur a terme la tasca contractada.

Aquestes causes d'extinció de la relació laboral corresponen a supòsits en els quals les condicions per a que la relació laboral es pugui desenvolupar han desaparegut, fent totalment impossible la continuació de tota relació laboral entre les parts, i en conseqüència de que aquestes només poden constatar l'extinció del contracte, de manera quasi automàtica, i sense que s'hagi de pronunciar cap desistiment o cap acomiadament.

És evident que donat el caràcter quasi automàtic de les causes d'extinció, aquestes no es poden interpretar ni aplicar de manera extensiva.

És per això que vam poder precisar en la nostra sentència 403/14 del 09-04-2015 que el fet de ser incapacitat per exercir la seva activitat professional habitual o una activitat professional equivalent, qui deixa una capacitat residual per treballar i una capacitat de guany, encara que en un lloc de treball adaptat, no és comparable a una incapacitat total permanent, la qual suposa una impossibilitat absoluta de treballar; que una disminució més o menys significativa de la capacitat de treball no s'equipara a una desaparició total de la mateixa i que el fet que un treballador estigui incapacitat per exercir la seva activitat professional habitual o una activitat professional equivalent, i que les contingències de l'empresa no permetin la seva ubicació en un altre lloc de treball fent servir la capacitat de guany residual no es pot equiparar a la impossibilitat absoluta definida per l'article 89 c).

El segon dels articles és relatiu a la rescissió del contacte i disposa que constitueix un cas de comiat legal per causes objectives la ineptitud sobrevinguda de la persona treballadora, acabat el període de prova, per haver-se produït una inhabilitat o una manca de facultats professionals que té com a origen la persona del treballador per a la realització de les tasques essencials de la seva feina. Una causa objectiva de comiat és aliena a la voluntat de les parts, i no suposa un incompliment per part del treballador.

En tal cas (igual que en el cas previst pel punt b del mateix article, és a dir la manca d'adaptació de la persona treballadora a les modificacions tècniques produïdes en el seu lloc de treball), apareix una inadequació entre les capacitats personals de l'assalariat i les necessitats de la seva feina, fent que l'empresa té la possibilitat de posar fi a la relació laboral, però en contra partida d'un preavís i d'una indemnització.

No es tracta d'una impossibilitat absoluta que afecta la persona mateixa de l'assalariat sinó relativa per a poder treballar en l'empresa.

La ineptitud és la manca d'aptitud per fer una cosa i hem pogut recentment precisar les condicions d'aplicació de l'article 91.1 en la nostra

sentència 298/15 del 23-12-2015 i que el mateix estableix 3 criteris essencials i cumulatiu:

- una causa d'ineptitud en la persona del treballador,
- que aquesta ineptitud hagi sobrevingut durant la relació laboral,
- que aquesta ineptitud afecti la realització de les tasques habituals del treballador, essent aquestes determinades en relació amb la categoria de treball del treballador .

III.- Si apliquem aquests principis al cas d'autes, hem de confirmar la sentència ja que considerem que ens trobem en el supòsit de l'article 91.1 i no en el de l'article 89 c).

En efecte, l'empresa considera que la manca d'aptitud és una manca de capacitat, i donat que aquesta és permanent i definitiva, es tracta d'una incapacitat permanent en el sentit de l'article 89.

Però, de cap manera s'ha acreditat que el Sr. R.L.B. es trobaria en la impossibilitat absoluta de treballar, sigui quina sigui la tasca o l'empresa, sinó que no pot més dur a terme les seves tasques de conducció i que l'empresa no l'ha volgut o pogut reubicar (és en aquest sentit que s'ha d'entendre la consideració del tribunal que no calia entrar en el debat sobre si existia o no la possibilitat de reubicar al Sr. R.L.B. en qualsevol altre lloc, efectuant tasques diferents a les de conductor, perquè la reubicació no forma part de la problemàtica de l'article 91.1 ja que el mateix no preveu cap obligació legal de reubicació i que el sol fet de trobar-se en la situació que defineix constitueix a la vegada una possibilitat legal de comiat per l'empresa i uns drets mínims per l'assalariat).

Les parts s'acorden sobre el fet que a més de problemes de cor, el Sr. R.L.B. pateix un síndrome vagal que li provoca marejos, i que no es pot tractar ja que els medicaments idonis són contraindicats per culpa de la simptomatologia cardíaca.

Així les coses, era innecessari obtenir prop de la Dra. E.S. i del Dr. A.T.T. la totalitat de l'historial del Sr. R.L.B., doncs la situació de salut del mateix queda suficientment aclarida i el certificat de la primera al respecte (*"Ja no justifica continuar de baixa. Ja ha estat estudiat. No possible tractar. Des del meu punt de vista, no és apte per conduir un autobús."*) i l'informe del segon aportat amb l'escrit de demanda permeten entendre les raons que no li permeten conduir.

És cert i no discutit que el Sr. R.L.B. no pot més conduir autobusos i que això era la tasca contractada, però, de conformitat amb el que acabem d'exposar, la seva situació correspon a la de l'article 91.1 i de cap manera a la de l'article 89 c).

Per tant, no podia l'empresa pretendre constatar l'extinció del contracte sense reconèixer-li cap dret sinó que havia d'aplicar l'article 91.1 i donar-li el preavis i la indemnització corresponent.

Per conseqüent, és de manera conforme a dret que el tribunal ha considerat que es tractava d'un comiat il·legal o encobert donant dret a la indemnització de l'article 98 del Codi de relacions laborals.

IV.- Quant a la qüestió dels havers laborals, l'agent demanava :

- l'import brut de 495.-euros en concepte de vacances 2013-2014 (467,78.-euros nets),
- l'import brut de 1.187,81.-euros (1.122,48.-euros nets), en concepte de salari del mes de febrer del 2014
- que es resti l'import rebut de 1.146,12.-euros (en efecte, el mateix dia de la remesa de la carta del 26-03-2014, es va remetre a l'empleat la quitança i l'import de 1.146,12.-euros, i la referència de la sentència al fet que dit import fou "dipositat" en lloc de "pagat" és cert errònia però sense cap conseqüència revocatòria).

L'empresa va contestar que no endeutava cap concepte puix ja havia liquidat els havers laborals de l'empleat.

La sentència va acordar al demandant :

- 1.187,81.-euros bruts en concepte de salari pels 13 dies del mes de març del 2014. Va motivar al respecte que l'article 83.2 del Codi de relacions laborals disposa que "En els supòsits en que s'ha pactat un salari mensual, el salari per hora efectiva de treball correspon a l'import resultant de multiplicar el salari mensual per 12 mesos i dividir el resultat entre 52 setmanes i entre 40 hores. El mateix procediment s'aplica sempre que sigui possible i anàlogament a les jornades reduïdes o especials." Aquestes consideracions són correctes i la part recurrent no aporta cap argument per contradir-les.

- 494,92.-euros en concepte de vacances. És cert que no ha motivat precisament dit càlcul, però el mateix és conforme al càlcul detallat per l'agent en la seva demanda i als principis exposats en relació al càlcul del salari. Cap indefensió existeix al respecte doncs s'extreu fàcilment dels autes i de la sentència com el tribunal va fer els seus càlculs.

Per conseqüent apareix que la quitança no havia liquidat tots els havers laborals deguts al Sr. R.L.B. i calia condemnar la societat al complement.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

V.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la confirmació de la condemna de la recurrent al pagament de les costes judicials de primera instància. El mateix principi determina la seva condemna a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la societat X., SA, contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 08-01-2016 que confirmen íntegrament;

IMPOSAR a la societat X., SA, les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.